

Este rânduitor oamenilor...

Este rânduitor oamenilor...

„Oamenilor le este rânduitor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. (Evrei 9.27)

Aceste cuvinte, este drept, cuprind ceva nou. Cine nu știe că, mai curând sau mai târziu, orice om trebuie să moară? Și cine n-a auzit că după moarte trebuie să vină judecata? Știm aceste lucruri, dar le-am cântărit noi vreodată în sufletele noastre așa cum se cuvine? Am scos noi din ele învățătură serioasă pentru sufletele noastre, o învățătură care să influențeze viața noastră? Aceasta este întrebarea.

Dacă ați călătorit cu trenul într-o localitate de munte, unde este capătul liniei, conductorul spune: „Toată lumea se dă jos, este ultima stație”. Oare nu ajunge fiecare om, fiecare generație, la punctul în care i se spune: Toată lumea se dă jos! Să dea omul cât ar da, când i-a sosit timpul să plece de pe pământ, pleacă neapărat, pentru că nu poate să-și prelungească zilele. Nu mai poate trăi nici un minut mai mult. Nu mai poate face nici un pas înainte.

Ziua se încheie cu seara, săptămâna se sfârșește și ea, anul, iată, se termină și el, viața se isprăvește și ea, bucuria dispare și ea. De aceea Moise se îndreaptă cu rugăciune către Dumnezeu, în Psalmul 90.12: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă”. Psalmistul David îi cere și el lui Dumnezeu să-l învețe cât de trecător este.

Ni se duc anii ca un sunet. Omul este însă pornit să se lege de lucrurile lumii acesteia, să se țină de ele, deși trebuie să le părăsească în mod sigur și repede.

Dacă ai ști că mâine ai muri și, în felul acesta, te vei despărți de soțul dumitale, așa te-ai purta cu el, cum te porți acum? Sunt case în care cearta și cuvintele rele nu mai încetează, învinuirile și cuvintele grele nu se mai sfârșesc. Casa, care trebuia să fie un colț de rai, ajunge un colț de iad pe pământ. Dacă te-ai gândi că mâine ai putea să-l vezi pe soțul dumitale în sicriu, sunt sigur că te-ai purta cu multă blândețe, cu multă îngăduință, cu multă răbdare. După ce va muri, îți vei aduce aminte mereu de el și îi vei simți lipsa; atunci îți vei aduce cu siguranță aminte și de părțile lui bune, pe care acum le treci cu vederea, motiv pentru care duci o viață amărâtă, plină de certuri și de necazuri.

Pe de altă parte, dacă soțul s-ar gândi că s-ar putea ca mâine să nu mai fie împreună cu soția sa, s-ar mai purta el cu ea așa cum se poartă acum? Fără recunoștință pentru munca ei, care este în fiecare zi mereu aceeași și tocmai de aceea neobservată?! Când nu va mai fi pe pământ, vei spune: scumpa mea soție, ce grijă avea ea de casă, cum se gândea ea și la una și la alta ...! Măinile ei nu cunoșteau odihnă și ținea ca toate să fie în rânduială și la timp... Atunci îi vei găsi multe merite, dar, când a fost în viață, nu i-ai găsit nici unul. Niciodată nu ți-a trecut prin minte să-i spui: „Mâncarea aceasta mi-a plăcut!...” Ea ar fi muncit cu mai mult drag dacă ai fi avut bunăvoința măcar din când în când să-i transmiți câte un cuvânt de încurajare, nu numai de ceartă sau de nemulțumire.

Copiii, dacă ar ține seama că s-ar putea ca părinții lor să plece repede de pe acest pământ, s-ar purta ei așa cum se poartă? Când îi vor vedea în sicriu, pot să strige oricât (așa cum am auzit pe cineva strigând către tatăl său care se afla în sicriu: „Iartă-mă, tată!”) Prea târziu! Cât a trăit tatăl l-ai tot supărat prin neascultare, nu i-ai dat respectul cuvenit. «Bătrânii trebuie să moară, tinerii pot să moară» toți știm aceasta. Pleacă bătrânii, dar pleacă și tinerii. Pleacă și cei cu renume, dar pleacă și cei de rând, necunoscuți.

Oamenii de dinainte de potop trăiau sute de ani: Metusala a trăit 969 de ani. Dar despre toți citim, ca un refren trist, în Geneza 5: „Și a murit”. Ce este omul? O mână de țărână! Aceasta o vezi bine la alții, dar la tine nu vezi. Și îi judeci pe alții în lumina acestui adevăr, dar pe tine însuși nu te judeci și nu ieși învățatură. Cât de ușuratici sunt oamenii când trec cu vederea lucrurile cele mai serioase care-i așteaptă! Și dacă la moarte nu se gândește omul, la judecată nici atât. Toate popoarele au un cult despre judecata viitoare, însă cine scoate învățatură din el?

Dar de ce nu se gândește omul la moarte și la judecată? De frică! El crede că, dacă nu se gândește la aceasta, poate nu există. Dar poate înlătura cineva moartea? Nu! La fel și judecata. Dar de ce îți este frică de moarte și de judecată? Din pricina păcatului fiecăruia în parte. Chiar numai după cât îi spune cugetul său, omul nu poate să țină fruntea sus în ziua judecării. El nu poate să spună înaintea lui Dumnezeu: «Eu, Doamne, n-am păcătuit împotriva ta, nici împotriva altuia, nici împotriva mea». Toți trebuie să plece cu rușine capul în pământ din pricina păcatului. Oare ideea morții nu face să se trezească vina și păcatul în sufletul dumitale? Omul face pe grozavul și își zice: „Să mă văd acolo și voi vedea ce este de făcut! Astfel de gânduri sunt înșelătoare.

Moartea este înfricoșătoare din pricina „boldului” ei (a țepușei ei): „Boldul morții este păcatul” (1 Corinteni 15.56). Până moare, omul se încarcă mereu cu păcate și merge spre moarte. Gândul acesta te face să-ți pierzi toată plăcerea de viață. Cu toate acestea, omul iubește viața și vrea să trăiască. Dumnezeu de asemenea vrea ca omul să trăiască. Totuși, moartea și judecata așteaptă pe fiecare. Ce este de făcut? Evanghelia arată că cine scapă de păcat scapă și de frica morții și a judecării. Cât timp însă cineva n-a scăpat de păcat este natural să se îngrozească de moarte și de judecată. Cine ne scapă de păcat ne scapă și de frica morții și a judecării; iar acesta nu este decât Unul singur: Domnul Isus Hristos.

„Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). „Nu este sub cer alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4.12). Domnul Hristos S-a încărcat cu povara nelegiuirilor noastre și a suferit pe cruce pentru păcatele noastre. Lucrarea Lui este desăvârșită.

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața eternă, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6.23). Curății de păcatele noastre, împăcați cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus și avându-L pe Domnul Isus ca Stăpân și Mântuitor, putem să avem îndrăzneală; și aceasta nu pe temeiul faptelor bune făcute de noi, ci pe temeiul celor făcute de Dumnezeu pentru noi.

„Altceva nu-Ți aduc, Doamne,

Decât sângele lui Isus - sunt versurile unei frumoase cântări.

Cei care au primit iertarea prin credința în Domnul Hristos pot să stea cu bucurie în fața lui Dumnezeu. Ei nu așteaptă moartea. Moartea noi n-o dorim, ci dorim să fim răpiți de Mântuitorul nostru. Și chiar de va fi să trecem prin moarte, ea nu va fi pentru noi decât un tunel și, odată trecuți prin el, vom fi la Domnul Isus, în lumină, pentru totdeauna. Un loc de fericire ne așteaptă. «Părăsesc lumea închipuirilor și intru în lumea realității» spunea murind un credincios binecunoscut. Iar un evanghelist renumit spunea: «Astăzi este ziua încoronării mele».

Cei care au siguranța iertării de păcate și viața veșnică, când se despart de pământ, nu spun, cum se spune de obicei: „Adio, pentru totdeauna!”, ci: „La revedere, dincolo, la Domnul Isus!”

Dacă astăzi ar fi ultima zi din viața pe care o mai trăiești pe pământ, ce te așteaptă după ea? Azi ești, mâine nu mai ești. Ce vine pe urmă? Moartea, și după moarte, judecata. Da, este o judecată! Fie că vrei să ții socoteală de lucrul acesta, fie că nu vrei, este o judecată și atunci totul îți va fi pus sub ochi. Îți vei vedea viața ca într-un film de cinematograf, îți vei auzi glasul ca la un magnetofon. Dacă păcatele nu ți-au fost spălate de sângele Domnului Hristos, ele rămân și nu vei putea să tăgăduiești nimic din ce ai gândit, din ce ai vorbit și din ce ai făcut. „Toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13).

Vai, aceasta e ceva grozav! vei zice. Da, este grozav, dar există posibilitatea să scapi. Evanghelia îți arată această posibilitate. Chiar dacă ai uitat cele mai multe din păcatele tale, dacă nu sunt toate iertate, la judecată toate vor fi puse în față. Toate sunt scrise în cărți (Apocalipsa 20.12).

Păcătoși vinovați suntem cu toții, dar este un mijloc de iertare și de împăcare cu Dumnezeu: sângele Domnului Isus. Îl iei ca vărsat pentru păcatele dumitale, ai iertarea și, prin aceasta, ai scăpat de frica morții și a judecării!

Cuvintele Domnului Hristos se vor împlini la timpul lor. El a venit din cer la noi și ne-a împărtășit gândurile și adevărul Lui, spre cel mai mare bine al nostru. El n-a venit să judece lumea, ci ca s-o mântuiască (Ioan 3.17). Dacă însă nu-L ai acum ca Mântuitor, Îl vei avea ca Judecător.

Domnul Hristos a spus că trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că va fi omorât și că a treia zi va învia (Matei 16.21). Ucenicii nu erau pregătiți să asculte așa ceva. Când însă s-au împlinit lucrurile acestea, și-au adus aminte că le spusese mai dinainte că așa va fi.

„Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeți și ucide cu pietre pe cei trimiși la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ai vrut! Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23.37- 38)... „Nu va fi lăsată aici piatră pe piatră care nu va fi dărâmată” (Matei 24.2). Istoria ne spune că în anul 70, Ierusalimul a fost dărâmat. Chiar și templul din Ierusalim a fost incendiat, cu toate că se dăduse ordin să fie cruțat. Soldații romani au înconjurat templul, s-au suit unii pe umerii altora și au aruncat o faclă aprinsă în templul din Ierusalim. Așa a fost ars templul de acolo; iar poporul evreu a fost împrăștiat în toată lumea.

Domnul Isus a spus: „Evanghelia aceasta va fi predicată la toate popoarele”. Prin cine? Prin cei doisprezece apostoli, oameni necărturari și de rând. Cineva ar fi putut să-L învinuiască pe Domnul Isus că este lipsit de simț practic: - Dacă Te-ai duce Tu însuși la Atena și ai câștiga pentru Tine pe filosofii atenieni, oameni cu renume, aceia ar putea să ducă Evanghelia la toate popoarele. Isus ar fi răspuns: - Ce am Eu cu filosofii? Eu îi am pe aceștia doisprezece, pe care i-am ales.

Altul ar fi putut să zică: - Dacă Te-ai duce la Roma și ai câștiga de partea Ta pe împăratul de acolo, atunci Evanghelia s-ar răspândi la toate popoarele din împărăția romană. Isus i-ar fi răspuns: - Ce am Eu a face cu împăratul de la Roma? Eu i-am ales pe aceștia doisprezece. Și ce a spus Domnul Hristos s-a împlinit, deși părea cu neputință ca niște oameni fără nici o însemnătate să răspândească Evanghelia în toată lumea.

Și dacă profețiile acestea s-au împlinit, se va împlini și ce a spus El cu privire la judecată.

Iată ce ne spune Domnul Hristos despre judecată: „Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit oamenii, vor da socoteală de el în ziua judecării” (Matei 12.36). Tot El spune: „Bărbații niniviteni se vor ridica la judecată cu generația aceasta și o vor condamna: pentru că ei s-au pocăit la vestirea lui Iona; și, iată, mai mult decât Iona este aici” (Matei 12.41). Și: „Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecării” (Ioan 5.28-29).

Despre judecată vorbește tot Cuvântul lui Dumnezeu. Iată ce spune apostolul Pavel: „pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morți” (Fapte 17.31). Apostolul Pavel a vorbit și unui oarecare Felix, guvernator roman, despre dreptate, despre înfrânare și despre judecata viitoare. Atunci Felix, îngrozit, a zis: „Acum mergi și, când voi avea o ocazie, te voi mai chema” (Fapte 24.25).

Îndeosebi în Apocalipsa găsim înfățișată într-un tablou zguduitor judecata care îi așteaptă pe toți cei care sunt în morminte: „Și am văzut un mare tron alb și pe Cel care stătea pe el, de la a cărui față au fugit pământul și cerul, și n-a fost găsit loc pentru ele. Și am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și niște cărți au fost deschise. Și altă carte a fost deschisă, care este a vieții. Și cei morți au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.11-12). Aici nu este vorba de interpretări. Cuvintele acestea n-au nevoie de nici o interpretare.

Mulți spun: dacă ai murit, te-ai prefăcut în pământ și s-a terminat. Este aceasta o mângâiere pentru cineva sau o încurajare ca să rămână mai departe în păcat? Toți trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu. Că omul se socotește mai înțelept decât Dumnezeu, aceasta o știm noi bine, dar este spre nefericirea lui.

- Dar ce, a venit cineva de acolo ca să ne spună că a mai rămas ceva din om? Întrebă batjocoritor cei mai mulți.

- A venit, cum să nu vină! răspundem noi.

- Cine?

- Domnul Isus Hristos! Mai vrednic de crezare ca El cine poate să fie?

Cine vine la El află un adăpost sigur în El și este scăpat și de frica morții și de judecată. Focul judecății lui Dumnezeu s-a dezlănțuit asupra Domnului Isus, ca să nu se mai dezlănțuie asupra noastră.

Cine știe zilele fiecăruia dintre noi? Numai Dumnezeu le știe. Noi nu le știm și nici nu este nevoie să le știm, decât să stăm la adăpostul jertfei Domnului Hristos. El nu ne vrea încărcăți de vină și de păcat, de aceea S-a jertfit pe cruce pentru noi, ca să ne curățească de orice păcat. El nu ne vrea amărâți și înspăimântați în fața morții și a judecății, ci vrea să trăim în pace, liniștiți, având o viață nouă. Și atunci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului (Romani 14.8) și nimeni nu ne poate despărți de dragostea Lui (Romani 8.35).

clickbible.org